

[Stavad]

cen, når vi ser på Folketingets dagsorden for næste uge, hvor love skal jaskes igennem på en måde, så de ikke kan få en bare nogenlunde anstændig behandling hverken i udvalget eller i folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Aagaard (KF):

Jeg kan være enig med hr. Stavad i én ting, at ethvert lovforslag altid bør have den tid og den seriøsitet, som det kræver for at sikre, at det får den størst mulige forståelse både hos de politikere, der vedtager det, men så sandelig også hos de borgere, som skal leve under loven.

Det er måske altid lettere at se i bakspejlet, end det er at se fremad. Jeg vil ikke på nogen måde gøre mig til talsmand for, at selv om vi havde brugt 14 dage eller 3 uger eller måske 3 måneder mere på renteaftgiftsloven i 1986, at den så var blevet lettere at administrere.

Jeg sagde i mit første indlæg, at vi erkender, at denne lov har været uhyre vanskelig at administrere og i høj grad ikke har bidraget til at lette borgernes forståelse for vor lovgivning. Det er medgivet. Men jeg synes trods alt, at virkningen hos danskerne af denne lov overskygger de administrative problemer, som vi vel ikke på det tidspunkt, vi vedtog loven, drømte om ville få den karakter, som de fik. Derfor mener jeg, at vi nu må se fremad og forsøge med de love, der nu er til behandling, at sikre, at historien ikke gentager sig.

Jens Thoft (SF):

SF har altid været tilhænger af renteaftgiften. Den dag, Folketinget vedtog renteaftgiftsloven, sagde vi, at her lægges der en rød løber ud for at fjerne rentefradragsretten, men at vi godt nok var nervøse for den administrative behandling af sagen, om loven kunne administreres. Jeg vil sige til hr. Aagaard, at det ikke er at kigge i bakspejlet. Når SF ikke stemte for renteaftgiftsloven i 1986 – det gjorde vi faktisk ikke, vi stemte imod – var det jo ikke, fordi vi var modstandere af loven eller dens sigte, men fordi vi var sikre på det administrative kaos, som ville blive resultatet af loven.

Bedre har det ikke været, at vi også har haft en aldeles udygtig minister, som har fået lov at fastholde sit embede, til trods for at han gang på gang har dokumenteret, at han ikke var i stand til at administrere loven – heller ikke selv

om vi har lempet afgiften og gjort, hvad der var muligt, for at få afgiften til at fungere.

Der var altså ikke tale om, at de administrative problemer, som loven har skabt, er noget, vi finder i bakspejlet. Det var forudsigeligt, at det måtte gå sådan.

SF har altså hverken lod eller del i afgiften, men vi er fortsat tilhænger af den i princippet. Her vil jeg da gerne tillade mig at citere skatteministeren. Han sagde i onsdags – jeg citerer: »Det er vigtigt at understrege renteaftgiftens samfundsnyttige virkning.«

Lidt senere sagde han: »Regeringen vil være bekymret for det signal, der gives til befolkningen, hvis afgiften for 1987 og 1988 opgives, ligesom det vil undergrave tilliden til de love, der er vedtaget.«

Det var et citat fra onsdag i sidste uge under førstebehandlingen af SF's forslag om at opgive opkrævningen af afgiften for det gamle år, for at ministeren og apparatet kunne sætte alt ind for at få loven til at fungere fremover.

Men hvad er der sket siden i onsdags – da det var et bekymrende signal at udsende – og så til i dag, hvor vi behandler regeringens forslag om ikke bare at udsende et bekymrende signal om, at man opgiver at opkræve nogle afgifter, man alligevel ikke kunne finde ud af at opkræve administrativt, men at opgive hele loven? Er der ikke i opgivelsen af hele loven et langt kraftigere signal end at sige: O.k. venner, vi har altså klokke i det administrativt, og den afgift for 1987 og 1988, som ingen alligevel kunne overkomme at opkræve administrativt, må vi slå en streg over, hvorefter vi nu sætter alle sejl til for at få det til at fungere fremover?

Jeg mener, at vi her ser et udpræget eksempel på den dobbeltmoral, som behandlingen af denne sag har været udsat for.

Ved samme lejlighed sagde den konservative fru Else Theill Sørensen, som jeg fortsat har utrolig meget ondt af – det var ikke engang fru Else Theill Sørensens egen tale, den var skrevet af hr. Aagaard, og det var på hans vegne – at partierne bag afgiften havde udvist dette meget store mod, og det var vigtigt at fastholde afgiften. Hun så afgiften, sagde hun, som en af de samfundsmæssigt set rigtigste og klogeste afgifter, en dansk regering nogen sinde har udskrevet. Derfor var det vigtigt at fastholde den. Men samme dags aften – og det er derfor, jeg har lidt ondt af fru Else Theill Sørensen – mens hun